

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petr Kubáčové a soudců JUDr. Petra Wulkana a JUDr. Terezy Dobešové ve věci

žalobkyně: **Ing. V [redacted] G [redacted]**, narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátkou JUDr. Dagmar Říhovou
sídlem ul. 28. října 184, 261 01 Příbram VII

proti
žalovanému: **P [redacted] G [redacted]**, narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou Mgr. Eliškou Barthelemy
sídlem Národní 58/32, 110 00 Praha 1

o výživné manželky

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 9. prosince 2022, č. j. 13 C 425/2021-366,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se mění ve výroku I. tak, že žalovaný je povinen platit žalobkyni výživné, a to od 1. 9. 2021 do 30. 4. 2022 ve výši 19 000 Kč měsíčně, od 1. 5. 2022 do 31. 1. 2023 ve výši 23 000 Kč měsíčně a od 1. 2. 2023 ve výši 10 000 Kč měsíčně, splatné vždy předem do 15. dne každého příslušného kalendářního měsíce, a v části týkající 6 456 Kč měsíčně za období od 1. 9. 2021 do 30. 11. 2021, 10 706 Kč měsíčně za období od 1. 12. 2021 do 30. 4. 2022, 9 802 Kč měsíčně za období od 1. 5. 2022 do 31. 1. 2023 a 22 802 Kč měsíčně za období od 1. 2. 2023 se žaloba zamítá.

- II. Rozsudek soudu prvního stupně se mění ve výroku II. tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni dlužné výživné za období od 1. 9. 2021 do 31. 5. 2023 ve výši 399 000 Kč do 3 měsíců od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 80 542 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalovaného.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 10 686 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalovaného.

Odůvodnění:

1. Okresní soud Praha-západ shora uvedeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost platit žalobkyni výživné, a to od 1. 9. 2021 do 30. 11. 2021 ve výši 25 456 Kč měsíčně, od 1. 12. 2021 do 30. 4. 2022 ve výši 29 706 Kč měsíčně a od 1. 5. 2022 až do rozvodu manželství ve výši 32 802 Kč měsíčně, splatné vždy předem do 15. dne každého příslušného kalendářního měsíce (výrok I.), výrokem II. bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobkyni dlužné výživné za období od 1. 9. 2021 do 30. 11. 2022 ve výši 454 512 Kč do tří měsíců od právní moci tohoto rozsudku, výrokem III. bylo zastaveno řízení v části, ve které se žalobkyně domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost platit žalobkyni výživné za období od 1. 8. 2021 do 31. 8. 2021 ve výši 45 566 Kč měsíčně, výrokem IV. zamítl žalobu na určení výživného od 1. 9. 2021 do 30. 11. 2021 ve výši 20 110 Kč měsíčně, od 1. 12. 2021 do 30. 4. 2022 ve výši 15 860 Kč měsíčně a od 1. 5. 2022 do rozvodu manželství ve výši 12 764 Kč měsíčně, výrokem V. byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 58 746,34 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobkyně.
2. V odůvodnění rozsudku soud prvního stupně uvedl, že žalobkyně se žalobou ze dne 31. 8. 2021 domáhala určení výživného pro manželku ve výši 45 566 Kč měsíčně od 1. 8. 2021. Návrh odůvodnila tím, že účastníci jsou od 14. 8. 2010 manželé, z jejich manželství se narodily 3 nezletilé děti. Žalovaný byl v průběhu manželství značně pracovně vytížen, zatímco žalobkyně se věnovala převážně péči o rodinu a nezletilé děti. V roce 2018 započal mimomanželský poměr žalovaného, ten následně opustil rodinnou domácnost. Žalobkyně čerpala pouze dávky peněžitě pomoci v mateřství a rodina byla finančně závislá na příjmu žalovaného. Od 1. 8. 2021 žalobkyně pracuje s příjmem 8 317 Kč čistého měsíčně, a to z důvodu péče o nezletilé děti a domácnost na poloviční úvazek. Čistý měsíční příjem žalovaného činí 6 800 euro, dále pobírá příspěvky ve výši 1 070 eur měsíčně. Do června 2021 obstarávala žalobkyně veškeré platby ze společného bankovního účtu účastníků, od června 2021 hradí veškeré náklady domácnosti v [REDAKCE], běžné náklady na oblečení a stravu nezletilých dětí, včetně jejich zájmové činnosti, dále hradí běžné náklady na své oblečení, stravu a pohonné hmoty. Žalovaný namítal, že se v roce 2018 odstěhoval ze společné domácnosti na žádost žalobkyně, jeho příjmy jsou nižší, než žalobkyně tvrdí. Žalobkyně v létě 2021 založila vlastní soukromou školu v [REDAKCE], do které investovala 5 500 000 Kč a následně si ještě půjčila částku 1 500 000 Kč na podnikání od matky. Navíc má příjem z nájmu bytu v [REDAKCE], který je ve spoluvlastnictví účastníků, a to ve výši 1 300 euro měsíčně. Kromě toho žalovaný hradí k rukám žalobkyně částku 800 euro měsíčně na nezletilé děti a splácí hypoteční úvěr na dům, který užívá žalobkyně s dětmi, přestože fakticky pobývá převážnou část týdne u svých rodičů od [REDAKCE]. Žalovaný poukázal dále na skutečnost, že žalobkyně má ve výlučném vlastnictví stavební pozemek v [REDAKCE] a chalupu v jižních Čechách, je jedinou společnicí ve dvou společnostech. Dodal, že žalobkyně se nevěnuje své původní profesi, která by jí mohla zajistit dostatečný a pravidelný příjem.
3. Soud prvního stupně vyšel při svém rozhodnutí z následujících skutkových zjištění. Účastníci jsou od 14. 8. 2010 manželé, z manželství se narodily 3 nezletilé děti, jejichž poměry nebyly dosud

upraveny pravomocným rozsudkem. Žalobkyně je zaměstnána na poloviční pracovní úvazek jako ředitelka soukromé školy [redacted], s.r.o., kde je zároveň jedinou společnicí a dosahuje čistého příjmu 8 200 Kč měsíčně. Dále má příjem z pronájmu bytu ve [redacted], který vlastní společně s žalovaným, a to v průměrné výši 1 039 euro měsíčně (při kurzu 24,81 Kč/euro se jedná o částku 25 777, 59 Kč). Žalobkyně by na obdobné pracovní pozici mohla dosahovat čistého měsíčního příjmu ve výši 51 500 Kč, celkem činí příjmy žalobkyně 77 277,59 Kč měsíčně. Nezbytně vynaložené měsíční výdaje žalobkyně byly v období od září 2021 do dubna 2022 ve výši 28 367,28 Kč měsíčně a od května 2022 ve výši 34 558,28 Kč měsíčně, přičemž tyto částky zahrnují měsíční výdaje na energie (plyn, elektřina a voda) ve výši 11 009 Kč, respektive od května 2022 ve výši 17 200 Kč, dále pojištění domu ve výši 1109 Kč, pojištění auta ve výši 1 300 Kč, internet a telefon ve výši 3 149,28 Kč, údržbu auta ve výši 1 800 Kč, léky a zdravotní potřeby ve výši 1 000 Kč, výdaje na oblečení a hygienické potřeby ve výši 1 000 Kč a na potraviny ve výši 8 000 Kč. Rozdíl mezi příjmy a výdaji žalobkyně činil od září 2021 do dubna 2022 částku 48 910 Kč měsíčně a od května 2022 částku 42 719 Kč měsíčně. Žalovaný je zaměstnán od září 2021 s čistým měsíčním příjmem v průměrné výši 6 254,73 euro (155 180 Kč měsíčně), od lucemburské vlády příspěvek na rodinu ve výši 1 073 euro měsíčně (26 621,13 Kč měsíčně), celkové měsíční příjmy žalovaného činí 181 801,13 Kč. Celkové nezbytně vynaložené výdaje žalovaného činily od září 2021 do listopadu 2021 81 978,76 Kč měsíčně a od prosince 2021 73 478,76 Kč měsíčně, zahrnují splátku hypotečního úvěru ve výši 36 350 Kč, nezbytnou část platby za nájem a energie ve výši 25 000 Kč, od prosince 2021 ve výši 16 500 Kč, výdaje na pojištění auta a domácnosti ve výši 2 083 Kč, na potraviny ve výši 8 000 Kč, na pohonné hmoty 4 862,76 Kč, internet ve výši 800 Kč, údržbu auta ve výši 1 800 Kč, léky a další zdravotní potřeby výši 2 083 Kč a výdaje na oblečení a hygienické potřeby ve výši 1 000 Kč. Rozdíl mezi příjmy a výdaji žalovaného činí 99 822 Kč měsíčně za období od září 2021 do listopadu 2021 a za období od prosince 2021 částku 108 322 Kč měsíčně.

4. Soud prvního stupně vycházel z potencionálního možného příjmu žalobkyně jako řídící pracovnice v oborech školství, ve kterém podniká, a to ve zjištěné výši 51 500 Kč čistého měsíčně. U nákladů žalovaného nepovažoval částku 34 000 Kč vynakládanou na bydlení za nezbytně nutný výdaj, vycházel proto z částky ve výši 25 000 Kč s tím, že domácnost s ním sdílí i jeho partnerka. Vyživovací povinnost účastníků k jejich nezletilým dětem soud prvního stupně nezohlednil, neboť o jejich poměrech dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, nepřihlížel ani k nemovitostem žalobkyně (chalupa a pozemek), neboť z nich nemá žádný příjem, jako dobrovolné výdaje, ke kterým nepřihlížel, posoudil soud prvního stupně i volnočasové aktivity obou účastníků. Uzavřel, že v řízení nevyšlo najevo nic, co by svědčilo o tom, že požadavek žalobkyně na hrazení výživného manželky je v rozporu s dobrými mravy. Výživné proto určil tak, aby majetková úroveň účastníků byla shodná. Po právní stránce odkázal soud prvního stupně na § 697 odst. 1, § 913, § 922, § 697 občanského zákoníku, nákladový výrok byl odůvodněn § 142 odst. 2 a § 146 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.).
5. Proti tomuto rozsudku, a to proti jeho výrokům I., II., IV. a V., podal včas odvolání žalovaný. Namítal, že soud neměl o návrhu žalobkyně rozhodnout dříve, než bude pravomocně rozhodnuto o vyživovací povinnosti obou účastníků k jejich nezletilým dětem. Soudu prvního stupně vytýkal, že nezohlednil skutečnost, že žalobkyně vlastní několik nemovitých věcí nezanedbatelné hodnoty, které může pronajímat a mít z toho značné příjmy. Dále soud prvního stupně nezohlednil, že žalobkyně je majitelkou soukromé školy a jednatelkou a společnicí ve dvou společnostech, ze kterých by mohl plynout další příjem žalobkyně. Uvedl také, že pro potřeby výchovy svých dětí potřebuje mít prostor, ve kterém s ním budou moci kvalitně žít, i jeho náklady na bydlení se v důsledku zvýšení cen energií se výrazně zvýšily, jeho přítelkyně je bez příjmu a v České republice si uplatnění teprve hledá. Poukazoval také na silící kurz koruny vůči euru, což vede k faktickému snížení jeho příjmu. Přiznání výživného manželky považuje za rozporné s dobrými mravy, soud prvního stupně ke svému opačnému závěru neuvedl nic konkrétního.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

Přítelkyni si našel v době, kdy bylo jasné, že se účastníci k sobě již nevrátí. Rozpad manželství nezpůsobil on, ale žalobkyně, která mu oznámila své rozhodnutí, že se musí ze společné domácnosti odstěhovat. V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno společné jmění manželů především z důvodu, že žalobkyně omezila přístupová a dispoziční práva žalovaného ke společnému účtu a začala podnikat bez jeho souhlasu. Navrhoval, aby odvolací soud výroky I. a II. změnil tak, že žalobu zamítne.

6. Žalobkyně navrhovala potvrzení napadených výroků rozsudku soudu prvního stupně. Poukazovala na to, že sama odvolání nepodala, neboť chtěla soudní řízení ukončit, aby od žalovaného získala nějaké výživné. Popřela, že by se vzdala příjmu bez důležitého důvodu, na poloviční pracovní úvazek pracuje s ohledem na péči o 3 nezletilé děti. Soudem prvního stupně uvedeného potencionálního příjmu nedosahuje především pro její nadstandardní péči o nezletilé, za které by musela jinak platit školné. Naproti tomu bylo prokázáno, že žalovaný si zakoupil v roce 2022 z rodinných prostředků nové auto v hodnotě 650 000 Kč. Žalobkyně nemá žádný finanční prospěch z nemovitostí, které vlastní. Žalovaný ze své mzdy neposkytl žalobkyni na výživném manželky žádné finanční prostředky, navíc z přídavků od lucemburské vlády si ponechával část ve výši 200 euro měsíčně.
7. Krajský soud v Praze jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podání proti nepravomocnému rozhodnutí okresního soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 204 odst. 1 o. s. ř.) a že jde o rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné (§ 201, § 202 a contr. o. s. ř.), přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně dle § 212, věta první, o. s. ř., i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (§ 212a odst. 1, 5 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné. Výrok III. a IV. rozsudku soudu prvního stupně nebyly odvolacím soudem přezkoumávány a nabyly samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
8. Soud prvního stupně správně dovodil svou mezinárodní příslušnost a jako rozhodné určil právo české, v podrobnostech odkazuje odvolací soud na odůvodnění napadeného rozsudku.
9. Podle § 697 odst. 1 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen o. z.) manželé mají vzájemnou vyživovací povinnost v rozsahu, který oběma zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň. Vyživovací povinnost mezi manžely předchází vyživovací povinnosti dítěte i rodičů.
10. Podle § 697 odst. 2 o. z. pro vyživovací povinnost mezi manžely jinak platí obecná ustanovení o výživném.
11. Podle § 913 o. z. pro určení rozsahu výživného jsou rozhodné odůvodněné potřeby oprávněného a jeho majetkové poměry, jakož i schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného (odst. 1). Při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného je třeba také zkoumat, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika. Dále je třeba přihlédnout k tomu, že povinný o oprávněného osobně pečuje a k míře, v jaké tak činí; přihlédne se popřípadě i k péči o rodinnou domácnost (odst. 2).
12. Podle § 922 odst. 1 o. z. lze výživné přiznat jen ode dne zahájení soudního řízení; u výživného pro děti za dobu nejdéle tři let zpět od tohoto dne.
13. Podle § 8 o. z. zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany.
14. Soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování ke správným skutkovým zjištěním, dokazování prováděl v potřebném rozsahu. Na skutková zjištění soud prvního stupně proto odvolací soud zcela odkazuje.
15. Ze zprávy lucemburského Fondu pro budoucnost dětí ze dne 22. 2. 2023 odvolací soud zjistil, že ke dni 31. 1. 2023 byly pozastaveny platby rodinných příspěvků.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

16. Z přehledu vývoje kurzu eura za období od 2. 3. 2021 do 6. 3. 2023 vyplývá, že od 1. 9. 2021 docházelo vzhledem k současnosti k poklesu kurzu eura k české koruně (v rozmezí od 25.865 Kč do 23.275 Kč, kurz činil 25,41 Kč k 1. 9. 2021 a 23,795 Kč k 14. 6. 2023).
17. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2023, č. j. 25 C 385/2022-1090, bylo zjištěno, že byl změněn rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 5. 10. 2022, č. j. 25 P 47/2021-830, tak, že nezletilý A [REDAKCE] P [REDAKCE] G [REDAKCE] byl pro dobu do a po rozvodu manželství účastníků svěřen do péče žalobkyně, střídavá péče rodičů o nezletilého A [REDAKCE] P [REDAKCE] a W [REDAKCE] P [REDAKCE] G [REDAKCE] byla potvrzena. Rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích o výživném pro nezletilé děti byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.
18. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2023, č. j. 17 C 367/2022-127 vyplývá, že bylo zrušeno společné jmění žalobkyně a žalovaného.
19. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 26. 5. 2023, č. j. 25 P 47/2021, bylo v odvolacím řízení prokázáno, že byl na návrh žalovaného nařízen výkon rozhodnutí a vydáno předběžné opatření, a to ohledně úpravy poměrů účastníků k nezletilým dětem.
20. Potvrzením [REDAKCE] [REDAKCE] bylo v odvolacím řízení prokázáno, že průměrný čistý měsíční příjem žalovaného za období od července 2002 do prosince 2022 činil 6 366,13 euro a v období od ledna 2023 do dubna 2023 6 478,60 euro.
21. Z dodatečných přiznání daně z příjmů právnických osob za rok 2021 odvolací soud zjistil, že [REDAKCE] [REDAKCE], s.r.o. vykazuje záporný výsledek hospodaření. Potvrzením [REDAKCE] [REDAKCE], s. r. o., bylo v odvolacím řízení prokázáno, že žalobkyně měla v období od 1. 8. 2021 do 31. 12. 2021 průměrnou čistou mzdu ve výši 8 222 Kč měsíčně, v roce 2022 ve výši 9 422 Kč měsíčně a v od 1. 1. 2023 do 30. 4. 2023 ve výši 13 731 Kč měsíčně.
22. Výše zjištěné skutečnosti jsou obsaženy přímo v textu listinných důkazů, k jejichž pravosti a obsahové správnosti neměli účastníci námitky.
23. Pro stanovení vyživovací povinnosti mezi manžely je určujícím kritériem zásadně stejná hmotná a kulturní úroveň. Výše uvedené ustanovení je stručnou normou s relativně neurčitou hypotézou, neboť životní úroveň je obecně obtížně kvantifikovatelná a nemusí se ani projevovat pouze v disponibilních částkách či majetku. Slovo „zásadně“ pak odkazuje jednak na možnost (nutnost) zohlednění konkrétních okolností odůvodňujících případnou disparitu, jednak na to, že životní úroveň nemusí být ani v případě parity zcela totožná a není tedy třeba vyrovnávat i nejmenší nerovnosti či zohledňovat každý detail, přičemž soudu je dána poměrně široká míra vlastního uvážení při komplexním posouzení věci, čemuž odpovídá i ustálená rozhodovací praxe, podle níž spory o výživné nejsou tzv. zúčtovacími spory.
24. Účastníci jsou od srpna 2010 dosud manželé, společné soužití ukončili v roce 2018, kdy se žalovaný ze společné domácnosti odstěhoval. O úpravě poměrů k nezletilým dětem bylo pravomocně rozhodnuto, až na určení vyživovací povinnosti, spor účastníků o nezletilé děti je vyhrocený, o čemž svědčí opakované návrhy žalovaného na výkon rozhodnutí za nepředání dětí do jeho péče. Výše uvedeným rozsudkem Městského soudu v Praze bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení společného jmění manželů.
25. Odvolací soud neshledává shodně se soudem prvního stupně důvody pro to, aby výživné bylo žalobkyni zcela odepřeno, zejména nepovažuje přiznání výživného za rozporné s dobrými mravy. Mezi účastníky panují vyhrocené vztahy, které mají svůj původ v rozpadlém manželství a péči o nezletilé děti, na jednání žalobkyně ohledně péče o nezletilé děti, zejména neodůvodněné odpírání styku žalovaného s dětmi, žalovaný v této souvislosti poukazuje. Takové jednání žalované se však majetkových poměrů účastníků negativně nedotýká, vyživovací povinnost k manželce, která má

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

zajistit stejnou životní úroveň manželů, kteří spolu nežijí, také nelze vnímat jako protiplnění za možnost podílet se na péči o společné nezletilé děti.

26. Odvolací soud také shodně jako soud prvního stupně nezohlednil při určení vyživovací povinnosti skutečnost, že žalovaná vlastní pozemek a chalupu. Z uvedených nemovitostí nemá žalovaná žádné příjmy, nejde ani o majetek, ze kterého by příjmy bylo v současnosti možné odůvodněně očekávat, nebo který by jinak podstatně zvyšoval životní úroveň žalované. Nebylo zjištěno, že by žalovaná měla příjem ze své účasti ve dvou společnostech, ty navíc vykazují záporný výsledek hospodaření. Soud prvního stupně však správně vyšel při svém rozhodnutí z potencionálního příjmu žalobkyně ze zaměstnání ve výši 51 500 Kč, což v odůvodnění svého rozsudku také přesvědčivě odůvodnil. Všechny nezletilé děti účastníků navštěvují školská zařízení, a není tak třeba o ně celodenně pečovat, navíc žalovaná odpovídající kvalifikovanou práci skutečně vykonává a vyšší příjmy si dle svého tvrzení nechce vyplácet s ohledem na ostatní kolegy, neboť její děti navštěvují soukromou školu, kde působí, zdarma. Náklady žalovaného vynakládané na nájemné za užívání rodinného domu považuje odvolací soud za odpovídající zjištěné životní úrovni účastníků, výši příjmu žalovaného a skutečnosti, že se má výraznou měrou podílet na výchově nezletilých dětí, kterým tak zajistí obdobné bydlení, jaké mají u své matky (v rodinném domě v nevypořádaném společném jmění účastníků, zatíženém hypotečním úvěrem, který žalovaný splácí). Zajištěna je tak stejná životní úroveň účastníků i stran kvality bydlení.
27. Soud prvního stupně také při úvaze o výši vyživovací povinnosti nezohlednil, že žalovaný z obdržení příspěvku zasílal 800 euro na výživné nezletilých dětí. Nešlo o plnění na výživné manželky, uvedené platby by tak měly být zohledněny při rozhodnutí o vyživovací povinnosti k dětem v uvedeném období. Ze stejného důvodu nezohledňoval odvolací soud ani náklady, které hradí žalobkyně za zájmové činnosti nezletilých dětí, ani skutečnost, že za nezletilé děti nemusí hradit školné, které by jinak ze mzdy, které by odpovídala jejímu pracovnímu zařazení, hradila.
28. V období od 1. 9. 2021 do 30. 4. 2022 mohla žalobkyně dosahovat čistého měsíčního příjmu ve výši 51 500 Kč, měla dále příjem z pronájmu bytu ve [REDAKCE], při průměrném kurzu eura v tomto období (25 Kč/euro) jde o 25 975 Kč. Celkově prokázané nezbytně vynaložené měsíční výdaje žalobkyně v tomto činí 25 218 Kč. Žalovaný v období od 1. 9. 2021 do 30. 4. 2022 dosahoval měsíčního příjmu ve výši 155 390 Kč (6 215,60 euro při průměrném kurzu 25 Kč/euro), dále byl příjemcem příspěvku ve výši 1 073 euro (26 825 Kč při uvedeném kurzu eura), měsíční výdaje žalovaného v tomto období činily 91 016 Kč. Po vynaložení nezbytných výdajů by žalobkyně mohla disponovat částkou 52 257 Kč měsíčně, žalovaný částkou 91 199 Kč měsíčně, za výživné odpovídající zajištění stejné hmotné úrovně žalobkyně v tomto období považuje odvolací soud výživné ve výši 19 000 Kč měsíčně.
29. Od 1. 5. 2022 se náklady žalobkyně na bydlení skokově zvýšily, celkové výdaje žalobkyně po tomto datu činily 32 166 Kč, výše potencionálního příjmu žalobkyně ze zaměstnání se nezměnila, s ohledem na snížení kurzu eura (24.50 Kč/euro) představovaly příjmy z pronájmu bytu v [REDAKCE] částku 25 455 Kč měsíčně. V tomto období dosahoval žalovaný čistého měsíčního příjmu 156 069,90 Kč měsíčně (6370,20 euro při kurzu 24,350 Kč/euro), příspěvek od lucemburské vlády odpovídal při uvedeném kurzu částce 26 288,50 Kč měsíčně, výdaje žalovaného činily 90 918 Kč. Po vynaložení nezbytných výdajů by žalobkyně mohla disponovat částkou 44 789 Kč měsíčně, žalovaný částkou 91 440,40 Kč měsíčně, za výživné odpovídající zajištění stejné hmotné úrovně žalobkyně v tomto období považuje odvolací soud výživné ve výši 23 000 Kč měsíčně.
30. Poměry účastníků se podstatně změnily také od 1. 2. 2023, neboť od tohoto měsíce již nebyl žalovanému vyplácen příspěvek od lucemburské vlády ve výši 1 073 euro měsíčně, příjem žalobkyně z pronájmu bytu se pak vzhledem k průměrnému kurzu eura (23,80 Kč) snížil na 24 728,20 Kč. Průměrný čistý měsíční výdělek žalovaného činí od února 2023 154 176,40 Kč (6 478,60 euro při kurzu 23,80 Kč/euro), jeho výdaje 90 964 Kč. Po vynaložení nezbytných

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

výdajů by žalobkyně mohla disponovat částkou 44 062 Kč měsíčně, žalovaný částkou 63 312,60 Kč měsíčně, za výživné odpovídající zajištění stejné hmotné úrovně žalobkyně v tomto období považuje odvolací soud výživné ve výši 10 000 Kč měsíčně

31. Z výše uvedených důvodů změnil odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. tak, že žalovanému určil povinnost platit žalobkyni výživné v za období od 1. 9. 2021 do 30. 4. 2022 ve výši 19 000 Kč měsíčně, z období od 1. 5. 2022 do 31. 1. 2023 ve výši 23 000 Kč měsíčně a za období od 1. 2. 2023 ve výši 10 000 Kč měsíčně, splatné vždy předem do 15. dne každého příslušného kalendářního měsíce, a v části týkající 6 456 Kč měsíčně za období od 1. 9. 2021 do 30. 11. 2021, 10 706 Kč měsíčně za období od 1. 12. 2021 do 30. 4. 2022, 9 802 Kč měsíčně za období od 1. 5. 2022 do 31. 1. 2023 a 22 802 Kč měsíčně za období od 1. 2. 2023 žalobu zamítl. Určenému výši výživného pak odpovídá vyčíslení dlužného výživného za období od 1. 9. 2021 do 31. 5. 2023 ve výši 399 000 Kč ($8 \times 19000 + 9 \times 23000 + 4 \times 10000$).
32. Po změně rozsudku soudu prvního stupně rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 2, § 146 odst. 2 věta první a § 151 o. s. ř. znovu o nákladech řízení před soudem prvního stupně. Předmětem řízení byla částka 2 733 960 Kč, žaloba byla v části týkající se 789 000 Kč zamítnuta, žalobkyně byla úspěšná přibližně z 30 %, a proto žalovanému náleží náhrada 40 % nákladů řízení, které vynaložil na právní zastoupení (odměna advokáta za 8 úkonů právní služby po 19 260 Kč, vypočtené z tarifní hodnoty 733 960 Kč (převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě, 6x účast při jednání, z toho 1x přes 2 hodiny, (§ 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, 1 úkon právní služby ve výši 9 630 Kč za odvolání proti rozhodnutí nikoliv ve věci samé (§ 11 odst. 2 písm. e) advokátního tarifu), 9 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu a náhrada ve výši 34 946 Kč odpovídající 21% sazbě daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupkyně žalovaného, podle § 137 odst. 3 o. s. ř.), celkem 201 356 Kč, z toho 40 % činí 80 542 Kč.
33. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 a § 151 o. s. ř. V odvolacím řízení byl žalovaný částečně úspěšný (jeho odvolání bylo vyhověno přibližně z 60 %), proto bylo žalobkyni uloženo nahradit mu 20 % nákladů, které v odvolacím řízení vynaložil na soudní poplatek (15 000 Kč) a právní zastoupení (odměna advokáta za 2 úkony právní služby po 15 580 Kč při tarifní hodnotě 1 818 048 Kč - odvolání, účast u odvolacího jednání dle § 11 odst. 1 písm. d), g) advokátního tarifu, 2 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu a náhrada za daň z přidané hodnoty podle § 137 odst. 3 o. s. ř. ve výši 6 670 Kč), 53 430 Kč, z toho 20 % činí 10 686 Kč.
34. Lhůta k plnění byla s ohledem na výši dlužného výživného určena dle § 160 odst. 1 o. s. ř. na 3 měsíce od právní moci rozsudku, u povinnosti k náhradě nákladů řízení na 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř.).

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem plně splněna dobrovolně, lze se domáhat jejího splnění návrhem na soudní výkon rozhodnutí, anebo u soudního exekutora návrhem na exekuci.

Praha 14. června 2023

Mgr. Petra Kubáčová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.